

Pe loc, repaus!

General de brigadă dr.
Maricel POPA
maricelpopa@presamil.ro

• A fi orator nu este o calitate în sine. Ea trebuie dovedită, dar este determinată de faptul că are și cine să ascute. • Surâsul seamănă cu florile: cele naturale durează mai puțin decât cele false, de plastic, dar sunt singurele care au parfum. • Uneori, ceea ce spune un diavol poate fi mai frumos decât ceea ce spune un înger. Dar tu trebuie să te iei după spusele adevărate, nu după cele frumoase. • Este imperios necesar ca să avem încredere în oameni. Chiar dacă știm că, în această privință, decepțiile fac parte din condimentele vieții. • Cel mai periculos ateism este cel la care te poate aduce modul de comportare al sfinților înșiși. • Nemurirea este un segment, dar și un însoțitor permanent, al vieții fiecărui om. La cei meritorii, nemurirea continuă și după. • Ușa succesului poate fi deschisă cu mai multe chei. Una dintre ele se numește planificare. Când cheia este falsificată, garanția reușitei dispare, deoarece rezultatele sunt trucate. • În naivitatea noastră, noi, oamenii, căutăm dovezi certe, convingătoare, ale existenței lui Dumnezeu. Când cea mai simplă și mai la îndemână dovadă a existenței sale este propria noastră existență! • Politica este un lucru foarte serios, care se interesează de toată lumea. Dar, din când în când, ea ar trebui să revină la realitate, la omul real. • Respectul pentru legea morală trebuie să rămână intact în toate situațiile. În acest domeniu, dacă vrei – și nu poți – este scuzabil; dar dacă poți și nu vrei – este de neiertat. • Sunt și unele persoane care, deși aflate în mijlocul societății, pot lăsa în urma lor nu accentuat parfum de singurătate. • Uneori, dintr-o comoditate a logicii, numim asimetric tot ceea ce este atipic. Dar nuanțele sunt mult mai multe și mai complexe. • Într-o societate modernă, civilizată, statul și Biserica sunt două paralele care se întâlnesc ori de câte ori este nevoie. • Din eleganță, nu trebuie să cerem lumii lucruri pe care noi nu i le putem oferi. • Sfatul biblic de a nu scoate sabia se referă, totuși, numai la perioada anterioară începerii bătăliei. • Eminescule, cei care lovesc în tine nu atacă opera ta, pentru că ori n-o cunosc, ori n-au înțeles-o... Ei se ridică împotriva faimei tale! • Hoțul neprins este negustor cinstit. Iar cel mai mare rău social constă în faptul că el știe asta și profită de ea. • Căderea Cartaginei, a Constantinopolului, a Imperiului Roman, a Bastiliei... Căderea în desuetudine, în dizgrație, în derizoriu... Se pare că, totuși, nu-i nimic nou sub soare...!

RUGĂ PENTRU PĂRINȚI ȘI COPII

✎ Costina SURDU

“CINSTEȘTE PE TATĂL TĂU ȘI PE MAMA TA, CA BINE SĂ ÎȚI FIE ȘI SĂ TRĂIEȘTI ANI MULȚI ȘI FERICIȚI PE PĂMÂNT”. Așa ne îndeamnă a V-a poruncă din Decalog.

Când citim această poruncă, la cine ne gândim mai întâi? La copiii noștri, care nu au învățat să ne cinstească, sau la părinții pe care îi avem, ori poate i-am pierdut și cărora nu le-am arătat că-i cinstim cu adevărat?

Ne dorim ca fiii noștri să ne iubească și să ne respecte, dar nici noi nu știm cum să-i învățăm, ce să le cerem. Îi privim doar neputincioși și uneori sfâșiați de durere, așa cum și la noi s-au uitat părinții noștri.

Însă dragostea nu se cere și nici nu se învață. Ea există sau nu în noi. Copiii noștri se nasc cu această dragoste minunată pentru noi, dar noi, părinții lor, nu căutăm să menținem acest sentiment treaz în inimile lor. Avem alte aspirații. Dorim ca ei să fie deștepți, frumoși, îndrăzneți, cu tupeu chiar, olimpici, să urmeze școli înalte.

Le cumpărăm calculatoare și apoi ne plângem că nu mai comunică cu noi. Sunt în lumea lor, iar noi îi dorim în lumea noastră.

Câți dintre noi ne învățăm copiii să-și facă sfânta cruce sau să spună o rugăciune dimineața sau seara? Câți dintre noi ne deprindem copiii să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru inteligență, frumusețe, reușite, bucurii?

Ce loc ocupă Dumnezeu în viața lor? Sunt copiii noștri umani? Să îi privim și să urmărim atitudinea lor când trec pe lângă bătrânii înfrigurați și flămânzi. Dacă vor trece nepăsători, vor râde sau

Mai devreme sau mai târziu, mai mult sau mai puțin, fiecare s-a întrebabil, la un moment dat, care îi este menirea pe acest Pământ?

Furați de jocurile nevinovate ale copilăriei, în mirajul lumii lipsite de griji,

Menirea noastră

✎ Cecilia SFETCU

sau împovărați de lipsuri și neajunsuri, visam să devenim cât mai repede mari. Să fim oameni cu responsabilități, cu poziție socială, după modelul părinților noștri sau chiar să îi depășim.

Școlile urmate, fie ele înalte, fie normale, ne-au adus, pe fiecare, pe locurile potrivite. În funcții mai mult sau mai puțin importante. Setea cunoașterii, dar și dorința de a avea un CV bogat și de a urca cât mai sus pe scara ierarhică ne-au împins spre diferite forme de perfecționare profesională. Nimic mai bun și mai firesc pentru oamenii zilelor noastre, dar suntem, oare, pe deplin mulțumiți de realizările noastre? Cu siguranță, cei hărăziți să conducă destinele altora s-ar putea socoti, la drept vorbind, împliniți.

Chiar dacă vrem sau nu să recunoaștem, tot a mai rămas un colțisor gol în sufletul nostru. Pentru unii mai mare, pentru alții mai mic, acesta reprezintă acea parte din noi dedicată familiei. Părinților, copiilor, soțiilor, soților, dar și celor dragi alături de care trăim și muncim zi de zi.

Prinși în spirala activității cotidiene, uităm uneori să rezervăm din timpul nostru prețios și celor de lângă noi. Ne rezumăm la asigurarea nevoilor materiale, la schimbul de cuvinte necesar bunului mers al treburilor casnice, la gestul firesc de a ne plimba degetele prin părul zburlit de pe creștetul capului copilului nostru sau la sărutarea dată în fugă soției, soțului,

nu va fi milă în ochii lor, să nu ne așteptăm nici noi la cinstire din partea lor. Măine am putea fi noi cu mâna întinsă și privirea rătăcită de foame și durere.

Credința în Dumnezeu este cea mai frumoasă zestre pe care un părinte o poate lăsa copilului său. Să ne rugăm pentru copiii noștri. Există o rugăciune frumoasă care începe așa: “Doamne, Dumnezeule! Fiii pe care îi am sunt un dar al bunătății tale. Tu ai făcut a se naște în mine simțământul care îi face scumpi inimii mele, simțământul dragostei părintești. Te îți închin copiii mei, Doamne! Binevoiește a le fi lor Părinte; eu sunt un neputincios muritor; și fără de ajutorul tău nu pot face nimic”.

În Acatistul Maicii Domnului, povățuitoria copiilor, ne rugăm astfel:

“Povățuiește copiii să-l iubească pe Dumnezeu ca pe părintele lor; Povățuiește copiii să închine Domnului fiecare zi a vieții lor; Povățuiește copiii să fie temple vii ale Duhului Sfânt; Povățuiește copiii ca lumina lor să lumineze înaintea oamenilor, încât aceștia să se îndrepte spre Dumnezeu”.

Acum, când avem copii ne gândim cum ne-am cinstit părinții. Câtă bucurie și câtă durere le-am adus în suflete. Cât ne-au așteptat, câte au îndurat, cât au lacrimat, cât s-au rugat?

“Enigmatici și cuminiți, / Terminându-și rostul lor, lângă noi se sting și mor, / Dragii noștri, dragi părinți” scria Adrian Păunescu în poezia Rugă pentru părinți.

Îi pierdem și rămânem singuri pe lume. Nici o dragoste nu este ca a lor. Abia atunci ne trezim și căutăm tulburați, îndurerați și vinovați, să le mai facem ultime bucurii – parastase fastuoase.

și revine poetul: “Ia priviți-i cum se duc / Ia priviți-i cum se sting, / Lumânări în cuib de cuc, / Parcă trec și parcă ning, / Plini de boli și suferind / Ne întorcem în pământ, / Cât mai suntem, cât mai sunt, / Mângâiați-i pe părinți.”

Însă dragostea nu se cere și nici nu se învață.

înainte de a pleca la serviciu. Nici pe părinți nu-i uităm. Le mai dăm câte un telefon, din când în când, să-i întrebăm de sănătate.

Este oare suficient? Nu cumva îi privim de ceea ce este mai de preț pe lumea aceasta? De căldura sufletească? De grija pe care trebuie s-o simtă în priviri atunci când au mai multă nevoie de ajutorul nostru, de zâmbetul cald și gestul aprobator, atunci când lucrurile merg bine sau de glasul dojenitor când pașii lor, alunecând pe cărări lăturalnice, se abat de la drumul cel drept. Cât de puțin ar trebui să rupem din timpul nostru pentru a ajunge la părinți și cât de mult ar însemna asta pentru ei, cei cărora, din ce în ce mai puțină lume le mai deschide ușa tocmai acum când, gârboviți de greutatea bătrâneții, se simt singuri și vulnerabili.

Sigur că ne propunem de fiecare dată mai mult dar, ce să facem? Timpul ne presează, iar problemele de la serviciu nu suportă amânare. Uite așa, ne trezim că anii au trecut, copiii sunt mari și, din păcate, suntem doar părinți lor, nu și prietenii pe care ar trebui să-i aibă alături, iar părinții noștri sunt din ce în ce mai bătrâni și mai singuri.

Astăzi, când timpul parcă nu mai are răbdare cu noi, este greu să te comporți astfel încât să fii un exemplu atât la serviciu, cât și acasă. Dar nu imposibil. Trebuie doar să nu uităm că în fiecare există virtuți ca dragostea, blândețea, cumpătarea, înțelepciunea, dreptatea, pacea și buna înțelegere, munca și respectul pentru roadele muncii semenilor noștri. Trebuie să ne amintim, la tot pasul, că principala noastră menire este să facem bine celor de lângă noi.

Picturi de OCTAVIO CAMPO